

Farní listy I/2008

Týdeník farností Domažlice a Milavče

3. února – 4. neděle v mezidobí

Neprodejně. Děkujeme za všechny vaše dobrovolné příspěvky

Duchovní slovo

V Polsku se vyprávěly vtipné historky o těch, kteří chtěli před svým farářem skrýt svou náboženskou vlažnost a udělat na něj dojem svým zájmem o dění ve farnosti, když si stěžovali: „Měl byste častěji něco měnit v kostele; pokaždé, když tam přijdeme je buď betlém nebo Boží hrob“. Letos dělí úklid betléma 2. února a první křížovou cestu pouze necelý týden. Tedy nejen ti sváteční věřící, ale i my všichni se moc rychle musíme vnitřně „přeladit“ od radosti karnevalu ke ztišení doby postní. I když nám to může připadat skoro nepřírozené a cítíme se ošizení o pár týdnů radosti. Možná ještě rádi podlehne pokušení nespočetných plesů - máme na to přece nárok.

Opravdu? Myslím právě, na co všechno máme nárok a co si můžeme plánovat. Je mi čtyřicet a přemýšlím, zda už jsem vstoupil do druhé poloviny života nebo zda pro mne ještě nezačala. Ale možná začala už dávno, možná je konec blíž než bych to čekal.

Myslím na nové způsoby, jak zajistit svým blízkým nesmrtelnost. Třeba tím, že nedovolíme, aby je navštívil kněz s Nejsvětější svátostí. „Maminka by se lekla, a třeba i zemřela“ – slyšíme. Když tedy kněz nepřijde, ona určitě nikdy nezemře. Nebylo by dobré si o tom promluvit se svými dětmi, pokud je ještě čas? Dát jim výrazně najevo, že chci být na smrt připravený, že si vyloženě přeji být zaopatřen pokud ještě můžu vnímat blízkost Krista, když ke mne přichází ve svátostech? Tím spíše, že děti občas už tomu samy nerozumí.

Kdy máme začít myslet na smrt, kdy začít o ni mluvit? Máme ještě přece tolik času a tolik toho všeho si můžeme naplánovat. S časem tomu začneme věřit, že smrt nikdy nepřijde. Budeme zapomínat na naše zemřelé, pohrdat pohřebními obřady, pohrdat vlastní smrtí.

Možná bych si chtěl ještě trochu užít této radostné, skoro bezstarostné, povánoční doby. Ještě se mi nechce vstupovat do postní doby, ještě bych rád na chvíli utekl od kříže... Místo toho můžu přijmout jako dar to znamení tak rychle se blížícího půstu. Toto znamení, které mi říká, že Bůh je Pánem veškerého času. Také toho mého času. A nikdo neví, kolik ho zbývá.

P. Miroslaw Gierga

Milí čtenáři,

na závěr období veselosti přinášíme text písňě Jany Kopáčkové, která také zazněla při sobotní oslavě na faře.

1.

Domažlice jsou, jak známo, pěkný městečko,

a v té kráse je jedno zvlášť hezký místečko,

najdete je na náměstí hned blízko městské radnice

je to místní fara – moudra studnice.

Ref:

Domažlická fara to je fenomén,

kolik už tu působilo slavných jmen?

Momentálně tady bydlí Miroslaw,

jehož miluje věřících dav.

Na faře najdeme ještě kaplana

s moderně upravenými vlasama

i jeho má zástup ovcí velmi rád,

je moc prima, že se umí smát.

2.

Farní sklípek otevírá denně náruč svou,

kdokoliv sem může vstoupit s denní únavou,

pouze chvílek pár a brzy je jako znovuzrozený,

stačí meditovat a pít točený...

Ref.

Domažlická fara to je fenomén,

Kolik už tu působilo slavných jmen?

Miroslaw a Libor, to jsou pašáci,

chytří a od kosti dobráci.

Den co den jsou dveře fary dokořán,

každý je sem opravdu upřímně zván,

navštivte třeba biblickou hodinu

a poznejte farní rodinu.

3.

Akcemi je místní fara vážně nabitá,

schází se tu varhaníci – hudby elita,

maminky sem s dětmi chodí výtvarné sklony rozvíjet,

všichni jsou tu happy – na to vezmu jed.

Ref:

Domažlická fara to je unikát,

není to jen farářů „můj dům – můj hrad“,

daří se tady lidem i zvířatům –

kněžtím, farníkům i morčatům.

Domažlická fara to je fenomén,

oáza pro neděle i všední den,

každý si tu najde program pro sebe,

míříme společně do nebe (3x)

(red)